

Αθωνική

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2003 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 93

Πολιτεία

Ἡ Εἰρήνη

Ολοι επιθυμούν την ειρήνη, μὰ δὲν ξέρουν πῶς νὰ τὴν ἀποκτήσουν. Ὁ Μέγας Παῖσιος κυριεύθηκε ἀπὸ θυμὸ καὶ παρακάλεσε τὸν Κύριον νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ πάθος. Ὁ Κύριος ἐμφανίστηκε σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε: "Παῖσιε, ἂν θέλῃς νὰ μὴν ὀργίζεσαι, μὴν ἐπιθυμῆς τίποτε, μὴν κρίνης καὶ μὴ μισήσῃς κανένα, καὶ θὰ ἔχῃς τὴν εἰρήνην". Ἔτσι κάθε ἄνθρωπος, πού δὲν ὑποχωρεῖ στὸ ἁμαρτωλὸ θέλημά του, στὴν ψυχὴ θὰ ἔχῃ πάντα εἰρήνην.

Υυχὴ, πού παραδόθηκε στὸ θέλημα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, ὑποφέρει εὐκολὰ κάθε θλίψη καὶ κάθε ἀσθένεια. Γιατὶ τὸν καιρὸ τῆς ἀσθένειας παραμένει στὴ θέα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καὶ προσεύχεται: "Κύριε, Ἐσὺ βλέπεις τὴν ἀσθενεία μου. Ἐσὺ ξέρεις πόσο ἁμαρτωλὸς καὶ ἀδύνατος εἶμαι. Βοήθησέ με νὰ ὑπομένω καὶ νὰ εὐχαριστῶ τὴν ἀγαθότητά Σου". Κι ὁ Κύριος ἀνακουφίζει τὸν πόνο καὶ ἡ ψυχὴ μένει κοντὰ στὸν Ἅγιο Θεὸ γεμάτῃ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Κύριος μᾶς ἀγαπᾶ καὶ ἔτσι μπορούμε νὰ μὴ φοβούμαστε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Γιατὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας χάνεται ἡ χάρη καὶ χωρὶς τῆς χάρης τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ὁ ἐχθρὸς παρασύρει τὴν ψυχὴ, ὅπως παρασύρει ὁ ἄνεμος τὰ ξερὰ φύλλα ἢ τὸν καπνὸ.

Ὅσιος Παῖσιος ὁ Μέγας προσευχόταν γιὰ ἓνα μαθητὴ του πού ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Ἐνῶ λοιπὸν προσευχόταν, τοῦ ἐμφανίστηκε ὁ Κύριος καὶ τοῦ εἶπε: "Παῖσιε, γιὰ ποιὸν παρακαλεῖς; Δὲν ξέρεις πῶς μὲ ἔχει ἀπαρνηθεῖ;" Ὁ Παῖσιος ὅμως συνέχιζε νὰ λυπᾶται τὸν μαθητὴ του, καὶ τότε τοῦ εἶπε ὁ Κύριος: "Παῖσιε, ἔγινες ὁμοῖος μὲ μένα στὴν ἀγάπη".

Ἔτσι ἀποκτᾶται ἡ εἰρήνη καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος. Ἄν κάποιος προσεύχεται πολὺ καὶ νηστεύει, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀγάπη γιὰ τοὺς ἐχθρούς, ἡ ψυχὴ του δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ εἰρήνην.

Τὸν ἀδελφὸ πρέπει νὰ τὸν συμβουλευομε μὲ πραότητα καὶ ἀγάπη. Ἡ εἰρήνη χάνεται, ἂν νουθετῆς κάποιον χωρὶς πραότητα καὶ ἀγάπη. Ἄν τρώμε πολὺ ἢ προσευχόμαστε μὲ ραθυμία, ἀδιαφορία ἢ μισοῦμε τὸν ἀδελφὸ, μὲ ὅλα αὐτὰ σκοτίζεται ὁ νοῦς καὶ χάνεται ἡ εἰρήνη.

Ὅποιος ἔχει μέσα του τὴν εἰρήνην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σκορπίζει εἰρήνην καὶ στοὺς ἄλλους. Ὅποιος ὅμως ἔχει μέσα του πνεῦμα κακὸ, σκορπᾶ καὶ στοὺς ἄλλους τὸ κακὸ. Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε τὴν ἐντολὴ ν' ἀγαποῦμε τοὺς ἐχθρούς καὶ ὅποιος ἀγαπᾶ τοὺς ἐχθρούς ἐξομωῖνεται μὲ τὸν Κύριον. Ἡ ἀγάπη γιὰ τοὺς ἐχθρούς δὲν εἶναι δυνατὴ, παρὰ μόνον μὲ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Γι' αὐτὸ μόλις σέ προσβάλει κανένας, προσευχήσου γι' αὐτὸν στὸν Ἅγιο Θεὸ καὶ ἔτσι θὰ διατηρήσῃς τὴν εἰρήνην στὴν ψυχὴ σου. Ἄν δώσης εἰρήνην στὸν ἀδελφὸ σου, ὁ Κύριος θὰ σοῦ δώσῃ ἀσύγκριτα περισσότερη. Ἄν, ὅμως, προσβάλλεις τὸν ἀδελφὸ σου, θὰ ἔλθῃ ἀναπόφευκτα ἡ θλίψη στὴν ψυχὴ σου.

ΓΕΡΩΝΤΩΝ

✘ Δὲν πρέπει νὰ λέμε: "Πάρε Θεέ μου τὴν ἄρρώστια ἀπὸ τὸν δεῖνα καὶ δός μου τὴν ἐμένα", διότι ἔτσι ἀποδεικνυόμεθα σοφώτεροι τοῦ Θεοῦ.

✘ Δὲν πρέπει νὰ δινοῦμε ὑποσχέσεις στὸν Θεό, διότι μπορεῖ νὰ μὴν μπορέσουμε νὰ τὶς ἐκπληρώσουμε.

✘ Ἦταν μιά μοναχὴ ἄρρωστη καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ πηγαῖνε στὶς ἀκολουθίες. Παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὴν κάνῃ καλά καὶ μία μέρα βίασε τὸν ἑαυτὸ της καὶ σηκώθηκε νὰ πάῃ στὸν ναὸ. Ἐπεσε ὅμως στὸν δρόμο καὶ ἔσπασε τὸ πόδι της. Μετ' ὀλίγον παρουσιάστηκε ὁ Χριστὸς καὶ τῆς εἶπε: "Βλέπεις τί δίνει ὁ Χριστὸς σ' αὐτοὺς πού τὸν ἀγαποῦν;" Κι ἐκείνη ἀπάντησε: "Γι' αὐτὸ καὶ λίγοι τὸν ἀγαποῦν".

Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

✘ Θέλεις νὰ κάνῃς κάποιον εὐτυχῆ; Περίορισε τὶς ἐπιθυμίες του. Θέλεις νὰ κάνῃς κάποιον δυστυχῆ; Αὔξησε τὶς ἐπιθυμίες του.

✘ Ὅσο κι ἂν μᾶς πικράνῃ κάποιος, ἄς μὴν τοῦ ἀνταποδίδουμε τὴν πικρία τὴν ὁποία μᾶς προξένησε, γιὰ νὰ μὴν ὁ δρόμος ἀνοιχτὸς νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅταν βρεθῇ σέ ἀνάγκη.

✘ Ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς πρέπει νὰ τὰ βλέπουμε ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς αἰωνιότητος. Τότε μόνον μπορούμε νὰ διακρίνουμε τὶς πραγματικὲς τοὺς διαστάσεις.

Πατὴρ Ἐπιφάνιος

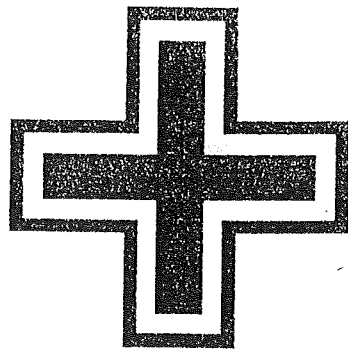
✘ Ὁ τελικὸς σκοπὸς εἶναι, νὰ ἔχουμε τὸν νοῦ μας πάντα ἐνωμένο μὲ τὴν καρδιά. Ἡ ἐνωσις αὐτὴ τῆς καρδιάς καὶ τοῦ νοῦ εἶναι ὁ καθαυτὸς τὸπος τῆς προσευχῆς.

✘ Εἶναι περίεργο, ἀλλὰ δὲν ἀποκτήσαμε τὴ συνήθεια νὰ εἶμαστε προσεκτικοὶ σέ ὅ,τι συμβαίνει γύρω καὶ μέσα μας. Οἱ ἐντυπώσεις τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς, τῆς ὑλικῆς, μᾶς ἐπιβάλλονται μὲ τόση δύναμη, ὥστε ξεχνοῦμε τὴν πνευματικὴ ζωὴ.

✘ Ἄν παραμεινοῦμε κάθε στιγμὴ στὸν φόβου τοῦ Θεοῦ, θα κατορθώσουμε νὰ διακονοῦμε τὸν πλησίον καὶ νὰ οἰκοδομοῦμε τὴ σωτηρία μας.

Πατὴρ Σωφρόνιος

ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ

Ο ίδιος ο Κύριος, με υπερφυσικά γεγονότα και θαυμαστές αποκαλύψεις, φανέρωσε σε διάφορες περιστάσεις με τρόπο κραυγαλέο, πώς το σημείο του σταυρού αποτελεί το σύμβολό Του και τό άήττητο τρόπαιο τών πιστών. Θ' αναφερθούμε σ' ελάχιστα παραδείγματα, από τά αναρίθμητα πού διασώζουν ή εκκλησιαστική ιστορία, οί άγιοι Πατέρες και τά συναξάρια.

“Εν τούτω νίκα”

Ο γνωστός εκκλησιαστικός ιστορικός Ευσέβιος Καισαρείας (340), σύγχρονος του Άγιου Κωνσταντίνου του Μεγάλου, περιγράφει έναργέστατα και αδιάψευστα τό πασίγνωστο περιστατικό τής εμφανίσεως στον Άγιο του φωτεινού σταυρού με τήν έπιγραφή “έν τούτω νίκα”, και μάλιστα μέρα μεσημέρι, με μάρτυρες όλους τούς άνδρες του στρατεύματός του.

“Του έν ουρανῷ φανέντος σημείου του Τιμίου Σταυρου”

Εκτός από τήν παραπάνω υπερφυσική φανέρωση του σημείου του σταυρού, έγινε και μία άλλη, πάλι μπροστά σε αναρίθμητους αυτόπτες μάρτυρες, όταν βασιλιάς ήταν ο Κωνσταντίος, γιός του Άγιου Κωνσταντίνου, και αρχιεπίσκοπος Ίεροσολύμων ο Άγιος Κύριλλος.

Τό θαύμα διηγείται ο ίδιος ο Άγιος στον βασιλιά με μία επιστολή του, στην οποία αναφέρει ότι, τήν ήμέρα εκείνη (7 Μαΐου 346, περίοδο Πεντηκοστής), γύρω στην τρίτη ώρα (9 π.μ.), φάνηκε στον ουρανό τό σημείο του τιμίου σταυρού, τεράστιο, ολοφώτεινο, εκτεινόμενο από τόν άγιο Γολγοθά μέχρι τό Όρος τών Έλαιών. Δέν τό είδαν ένας και δύο, αλλά όλοι οί κάτοικοι τών Ίεροσολύμων. Και δέν φάνηκε για μία στιγμή μόνο, αλλά για ώρες πολλές κρεμόταν στό στερέωμα. Και ήταν τόσο λαμπρό, ώστε ξεπερνούσε στή λάμψη τίσ ακτίνες του ήλιου, γι' αυτό και μπορούσαν νά τό δούν φανερά μέρα μεσημέρι.

Βλέποντας αυτό τό θαύμα ο λαός τής πόλεως έτρεξε στον ναό τής Αναστάσεως. Όλοι έσπευσαν νά δοξάσουν μ' ένα στόμα τόν Κύριό μας Ίησού Χριστό, έχοντας τώρα διδαχθεί από τά ίδια τά πράγματα, ότι τό πανευσεβές δόγμα τών χριστιανών δέν στηρίζεται σε ανθρώπινη σοφία, πού

πείθει με τά λόγια και τή λογική, αλλά στίς αποδείξεις πού δίνουν τά πνευματικά χαρίσματα και οί θαυματουργικές δυνάμεις. Και τό δόγμα δέν κηρύσσεται μόνο από ανθρώπους, αλλά μαρτυρείται και από τόν ίδιο τόν Θεό, από τόν ουρανό.

Τήν ανάμνηση “του έν ουρανῷ φανέντος σημείου του Τιμίου Σταυρου” έορτάζει ή Έκκλησία μας στίς 7 Μαΐου, ήμέρα τής εμφανίσεώς του.

“Ο Άγιος Ευστάθιος και τό έλάφι

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Ευστάθιος (20 Σεπτεμβρίου) αξιόθηκε νά δηένα θαυμαστό όραμα, χάρη στό όποιο μεταστράφηκε από τήν ειδωλολατρία στή χριστιανική πίστη. Συνετός, έγκρατής, φιλόανθρωπος και φιλοδίκαιος, άν και ειδωλολάτρης, ο Άγιος Ευστάθιος (πού λεγόταν τότε Πλακίδας) είλκυσε πάνω του τή χάρη του Χριστού, πού του αποκαλύφθηκε με παράδοξο τρόπο.

Συγκεκριμένα, ένῶ μία μέρα κυνηγοῦσε στό δάσος, βλέπει από μακριά ένα ωραιότατο και μεγαλόσωμο έλάφι, πού, ένῶ έφευγε, έστρεφε κάθε τόσο τό κεφάλι του και τόν παρατηρούσε κατάματα. Ο Άγιος σπηρούνησε τό άλόγο του για νά τό φτάση, αλλά δέν μπόρεσε. Έτρεξαν πίσω του και οί σύντροφοί του, αλλά μάταια. Μετά από ώρα αναγκάστηκαν νά εγκαταλείψουν τήν προσπάθεια, γιατί τά άλόγα τους είχαν εξαντληθεί. Μόνο ο Άγιος επέμενε νά καλπάζη πίσω από τό άκούραστο έλάφι. Τελικά, καταϊδρωμένοι, αυτός και τό άλόγο του, έφτασαν μπροστά σ' ένα μεγάλο χάσμα. Τό έλάφι εύκολα πήδηξε άπέναντι, όπου στάθηκε και κοίταζε τόν Άγιο. Τό άλογο όμως δέν μπορούσε νά πηδήξει και αναγκάστηκε νά σταματήσει. Τότε, με άπερίγραπτη έκπληξη, βλέπει ο Άγιος ανάμεσα στα κέρατα του έλαφιου έναν υπέρλαμπρο φωτεινό σταυρό, πού έφερε τόν έσταυρωμένο Κύριο, και άκούει μία φωνή νά του λέη: “ Γιατί, Πλακίδα, με κυνηγας; Έγώ είμαι ο Χριστός, πού δέν με γνωρίζεις, αλλά μ' εύαρεστείς με τά καλά σου έργα. Για χάρη σου λοιπόν φάνηκα πάνω σ' αυτό τό έλάφι. Οί έλεημοσύνες και οί καλές σου πράξεις μ' εύχαρίστησαν. Γι' αυτό κι εγώ σου φανερώθηκα, γιατί δέν είσαι δίκαιο ένας άνθρωπος σαν κι εμένα νά μή γνωρίζη τήν αλήθεια...”.

Αιτά και άλλα πολλά του είπε ο Κύριος, πριν τόν στείλη

στόν Ἐπίσκοπο τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος τὸν βάπτισε μαζί με ὀλόκληρη τὴν οἰκογένειά του, δίνοντάς του τὸ ὄνομα Εὐστάθιος.

Τρία ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα παραδείγματα θεϊκῶν ἀποκαλύψεων, σχετικὰ μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, εἶναι ὅσα ἀναφέραμε πῶς πάνω, μὲ τὰ ὁποῖα διδασκόμαστε ὅτι τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ νὰ αἰτιολογηθῆ μὲ περισσότερα στοιχεῖα ἡ τιμὴ πού ἀποδίδει στό σταυρὸ ἡ Ἐκκλησία καὶ γιὰ νὰ φανῆ παραστατικὰ ἡ δύναμη τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, ὡς σημείου τοῦ Χριστοῦ, θὰ διηγηθοῦμε παρακάτω μερικὰ σποραδικὰ θαύματα - τὰ πῶς πολλά ἀπὸ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων -, πού ἐγίναν κατὰ καιροὺς μ' αὐτὸ τὸ πανίερο σύμβολο.

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου εἰδωλολάτρη

Ο Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος (26 Σεπτεμβρίου), θεράπευσε τὴν Πάτμο τὸν παράλυτο εἰδωλολάτρη ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνα, σφραγίζοντάς τον μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Ἡ δύναμη τοῦ σταυροῦ διώχνει τὰ δαιμόνια

Ο Ἅγιος Ἀντώνιος ὁ Μέγας (17 Ἰανουαρίου), θέλοντας νὰ κατασχίνη κάποιους εἰδωλολάτρες σοφούς, πού πῆγαν νὰ τὸν πειράξουν, ἔφερε μπροστά τους μερικοὺς δαιμονισμένους καὶ εἶπε: "Καθαρίστε τους ἐσεῖς μὲ τοὺς συλλογισμοὺς σας καὶ μ' ὁποιαδήποτε ἄλλη τέχνη ἢ μαγεία θέλετε, ἐπικαλούμενοι τὰ εἰδωλά σας, ἢ, ἂν δὲν μπορεῖτε, παραιτηθεῖτε ἀπὸ τὴν πολεμικὴ ἐναντίον μας, καὶ θὰ δῆτε τὴ δύναμη τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ!". Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἐπικαλέστηκε τὸν Κύριο, σφραγίζοντας τοὺς δαιμονισμένους τρεῖς φορές μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ἀμέσως ἐκεῖνοι ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὰ δαιμόνια καὶ σηκώθηκαν θεραπευμένοι, δοξάζοντας τὸν Θεό.

Τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ γιατρεύει

Οταν ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου (12 Μαΐου) ἦταν ἀκόμα μικρὸ δεκάχρονο παιδί, ἓνα ἀτίθασο γαῖδουρί τὸν τραυμάτισε σοβαρὰ στόν μηρὸ καὶ τὸν ἔρριξε κάτω, ἀνίκανο πιά νὰ σηκωθῆ. Τότε ἓνας εὐσεβὴς χριστιανός, ὁ Κλεόβιος, τὸν σταύρωσε τρεῖς φορές στό χτυπημένο μέλος καὶ ἀμέσως ὁ μικρὸς Ἐπιφάνιος γιατρεύτηκε καὶ σηκώθηκε. Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος, πολὺ ἀργότερα, σταύρωσε τρεῖς φορές ἐπίσης τὴ θυγατέρα τοῦ βασιλιά τῆς Περσίας καὶ τὴν ἀπάλλαξε αὐτοστιγμῆ ἀπὸ τὸ δαιμόνιο πού τὴ βασάνιζε.

Χαρά γιὰ τόν... θάνατο

Τὸ 1953, πού ἐγίνε ὁ μεγάλος σεισμός στὰ Ἐπτάνησα, ὅλοι σχεδόν πού βρισκόνταν τότε στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἦσαν ἐπτανήσιοι, ὅπως καὶ ὁ Παπα-Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά.

Ο Παπα-Ἀνδρέας πῆγε τότε στὴν πατρίδα καὶ βρῆκε μόνον τὸν γέρο πατέρα του στὴ ζωὴ σὲ πολλὴ μεγάλη ἡλικία - ἑκατὸ περίπου χρόνων - τὸν πῆρε, μὲ τὴ θέλησή του βέβαια, τὸν ἔφερε στό Μοναστήρι του καὶ ὕστερα ἀπὸ ἓνα χρόνο δοκιμῆς, κατὰ τὴν τάξη, τὸν κούρεψε καλόγερο. Ἔτσι, ἀπὸ Γρηγόρη, πού ἦταν τὸ πρῶτο του ὄνομα, τὸν ὠνόμασε Συμεών Μοναχὸ καὶ ἐγίνε Ἁγιοπαυλίτης ἀδελφός. Μετὰ ἀπὸ λίγο διάστημα, ὁ ἀδελφός Συμεών ἀρρώστησε δύο ὡς τρεῖς ἡμέρες καὶ οἱ Πατέρες, γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθῆ καλύτερα, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ γέρος, τὸν μετέφεραν στό Νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς.

Εκεῖ πῆγαινε συχνὰ καὶ τὸ παιδί του, ὁ Παπα-Ἀνδρέας καὶ τοῦδινε θάρρος καὶ κουράγιο καί, ἐπειδὴ εἶδε ὅτι βάραινε καὶ πλησίαζε στὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου, τὸν ρώτησε :

"Πάτερ Συμεών, τί κατάλαβες στὰ ἑκατὸ χρόνια πού ἐζήσες; Θυμᾶσαι τίποτε, κανένα καλὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ σου; Καὶ πῶς αἰσθάνεσαι τώρα πού πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ πεθάνης καὶ νὰ φύγης ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτή;"

Ο πατέρας του, Συμεών Μοναχός, μὲ χαρούμενο πρόσωπο, εἶπε στό παιδί του, τὸν Παπα-Ἀνδρέα:

"Ἀγαπητὸ μου παιδί, Παπα-Ἀνδρέα, ἀπὸ ὅλη τὴ ζωὴ μου, πού στόν κόσμο ἐζῆσα, τίποτε καὶ κανένα καλὸ δὲν θυμᾶμαι. Τὸ μόνον καλὸ πού πολὺ τὸ χάρηκα καὶ τὸ ευχαριστήθηκα, εἶναι αὐτὸ, πού μὲ ἀξίωσε ὁ Θεός, νὰ γίνω Μοναχός, ὕστερα ἀπὸ τὴν μίζερη καὶ θλιμμένη ζωὴ πού ἐζῆσα στὰ ἑκατὸ μου χρόνια. Καὶ τώρα, παιδί μου, πού κατάλαβα πῶς ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγω ὀριστικά ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτον, αἰσθάνομαι μέσα μου χαρὰ μεγάλη καὶ μιά φλόγα νὰ μοῦ θερμαῖνῃ τὰ σωθικά μου, καὶ ἓνα φῶς μεγάλο φωτίζει τὸ μυαλό μου καὶ μὲ βιάζει νὰ λέω ἀκατάπαιστα τὴν εὐχὴ πού μοῦμαθες νὰ λέω, τὸ "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με" καὶ θέλω τὸ γρηγορώτερο νὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτή, διότι μοῦ φαίνεται πῶς θὰ πάω σὲ ἓνα πολὺ μεγάλο πανηγύρι. Ἡ χαρὰ μου δὲν λέγεται, δὲν μπορῶ νὰ τὴν παραστήσω μὲ λόγια, πῶς νὰ σοῦ τὴν περιγράψω; Αἰσθάνομαι σάν νὰ πηγαίνω σὲ γάμο κάποιου μεγάλου καὶ πλούσιου βασιλιά".

Μέ τα λόγια αὐτὰ καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ πού σκίρταγε ἡ καρδιά του, ἀφοῦ τὸν κοινώνησε ὁ Παπα-Ἀνδρέας, παράδωσε τὸ πνεῦμα του, μὲ ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του τὴ Χάρη τοῦ Κυρίου.

Στὸν Ἁγιοπαυλίτη αὐτὸν ἀδελφὸ Συμεών, πληρώθηκε τὸ ρητὸ πού λέγει ὁ προφήτης Δαυὶδ στό ψαλτήρι: "Πότε ἤξεω καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ" (Ψαλμ. μα':3).

Ολοι οἱ Ἅγιοι, ἐκεῖνο πού ἐμεῖς θεωροῦμε φοβερὸ καὶ τρομερὸ, δηλαδὴ τὸν θάνατο, αὐτοὶ μὲ χαρὰ τὸν περιμέναν νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν ψεύτικη αὐτὴ ζωὴ, γιὰ νὰ μεταβοῦν στὴν ἄλλη, πού εἶναι αἰώνια καὶ νὰ ζοῦνε γιὰ πάντα κοντὰ στόν Θεό.

Ἀδελφικός θάνατος

Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, τὸ 1978, ὁ Ἱερομόναχος Παπα-Μεθόδιος, ἀπὸ τὸ Κελλί τῶν Καρυῶν, "Ἁγιοι Θεόδωροι", κάλεσε τὸν Ἱερομόναχο Παπα-Χριστόφορο, πού ἔμενε πρὸς κάτω ἀπὸ τὶς Καρυές, καὶ τὸν ἔστειλε στὴν Ἱερά Μονὴ Κουτλουμουσίου, ὅπου γηροκομεῖτο ὁ πατριώτης τους Παπα-Ἰωακείμ (Ρουμάνοι καὶ οἱ τρεῖς καὶ παράδελφοι), νὰ τοῦ πῆ νὰ ἑτοιμασθῆ, διότι τὴν ἐπομένη ἡμέρα θὰ πέθαιναν καὶ οἱ δύο μαζί (δηλαδὴ ὁ Παπα-Μεθόδιος καὶ ὁ Παπα-Ἰωακείμ).

Πηγαίνει, λοιπόν, ὁ Παπα-Χριστόφορος στὴν Μονὴ Κουτλουμουσίου καὶ τοῦ λέει:

- Παπα-Ἰωακείμ, εὐλογεῖτε! Ὁ Παπα-Μεθόδιος μοῦ εἶπε νὰ ἑτοιμασθῆς, γιατί αὔριο θὰ πεθάνετε μαζί, τὴν ἴδια ὥρα. Σοῦ ζητάει καὶ συγχώρεση σέ ὅ,τι σοῦ ἐσφαλε.

Ο Παπα-Ἰωακείμ, ὅταν τὸ ἄκουσε, τοῦ εἶπε χαρούμενα:

- Νάναι εὐλογημένο! Γιά νὰ τὸ λήη ὁ Παπα-Μεθόδιος, κάπι ξέρει.

Εκεῖνη μάλιστα τὴν ἡμέρα, εἶχε κοινωνήσει ὁ Παπα-Ἰωακείμ καὶ ἔλεγε στὸν Διάκο-Ἀναστάσιο:

- Τέτοια χαρά, πρώτη φορά ἔνοιωσα στὴ ζωὴ μου!

νικὴ γλῶσσα: "Μανούλα μου Παναγία, Μανούλα μου Παναγία..."

Πὼς νὰ μὴν εἶναι Μανούλα τοῦ ἡ Παναγία, ἀφοῦ ἀπὸ μικρὸ παιδάκι, δέκα ἔξι χρόνων, ἄφησε τὴν κατὰ σάρκα μάνα τοῦ καὶ τὸν πατέρα τοῦ καὶ ἦρθε στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, νὰ γίνῃ μοναχός; Ἀπὸ μικρὸ παιδάκι ἔμεινε στὴν πνευματικὴ ξενιτειά, στὸ Ἅγιον

Ὅρος, μέχρι τὰ ἐνενηντα τοῦ χρόνια, γιά τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, γιά νὰ πλουτίσῃ μὲ αἰώνια πράγματα! Εἶχε διαγραφῆ ἀπὸ τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ δέκα ἔξι τοῦ χρόνια καὶ γράφτηκε στὸ "Βιβλίον τῆς Ζωῆς".

Εκεῖ, λοιπόν, πού ἔλεγε "Μανούλα μου Παναγία, Μανούλα μου Παναγία...", ἡ ὥρα 5 βυζαντινῆ, ἐκλείσῃ τὰ μάτια τοῦ, σάν μικρὸ παιδάκι, ἡρεμα, καὶ ἀποκοιμήθηκε στὴν ἀγκυλιά τῆς Μανούλας τοῦ.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα ἀναπαύθηκε καὶ ὁ Παπα-Μεθόδιος, μὲ ὀσιακὸ θάνατο, σὲ ἡλικία γύρω στὰ ἑβδομήντα χρόνια. Ἐφυγαν καὶ οἱ δύο ἁγιασμένες ψυχές μαζί, γιατί εἶχαν πολλή ἀγάπη μεταξύ τους. Τὸ ζήτησαν αὐτὸ ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ μὴν ἀποχωρισθοῦν, οὔτε σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ οὔτε καὶ στὴν ἄλλη. Ὁ

καλὸς Θεὸς τοὺς οἰκονόμησε καὶ αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς, γιά νὰ ὠφεληθοῦμε. Ἀμήν.

Ὁ δασοφύλακας καὶ τὸ κυνήγι

Στὸ εὐλογημένο Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐργάζονταν γιά πολλὰ χρόνια σάν δασοφύλακας ὁ Γιώργος Κουζιαμάνης, πού, σάν κοσμικός, ἔμενε ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ, χωρὶς νὰ ξέρουν οἱ Πατέρες τίποτε, αὐτὸς ἔφευγε ἀπὸ τὸ ἐργασίον καὶ πῆγαινε κυνήγι κρυφὰ κατὰ τὶς Κυριακές καὶ τὶς γιορτές.

Μία μέρα ἀπὸ τὶς γιορτές αὐτές, ὁ Κουζιαμάνης ἐκίνησε, ὅπως ἔκανε πάντα, νὰ πάη γιά κυνήγι. Ὅταν ἔφτασε σ' ἓνα σημεῖο τοῦ δάσους, ἄρχισαν ξαφνικά νὰ πέφτουν σάν βροχὴ πέτρες διαφόρων μεγεθῶν, πότε μικρές καὶ πότε μεγάλες, ἄλλοτε μπροστὰ τοῦ καὶ ἄλλοτε πίσω τοῦ.

Ὁ Γιώργος φοβήθηκε πολὺ κι ἄφησε ἀμέσως τὸ ὄπλο καὶ ἔπιασε τὸ κομβοσχοῖνι καὶ ἄρχισε νὰ λήη τὴν εὐχή "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με", πού εἶχε μάθει ἀπὸ τοὺς Πατέρες νὰ λήη, καὶ, λέγοντας τὴν εὐχή αὐτὴ συνέχαι, γύρισε πίσω στὸ Μοναστήρι. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ πέτρες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν κατ' ἐπάνω τοῦ, ἀλλὰ καμμιὰ δέν τὸν χτύπησε.

Αὐτὸ ἔγινε μάθημα στὸν Κουζιαμάνη κι ἀπὸ τότε δέν ξαναπῆγε γιορτὴ γιά κυνήγι· ὅπως βεβαίωσαν οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, πῆγαινε στὴν ἐκκλησία καὶ ἄκουγε τὰ ἱερά γράμματα καὶ τὶς προσευχές τῶν Πατέρων.

Πῆγε, μετὰ, στὸ κελλί τοῦ καὶ περίμενε μὲ χαρὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου καὶ ἔλεγε συνέχαι στὴν ρουμα-

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 €.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΝΕΝΤΑ